

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre . . . 4 frt.
Félévre . . . 2 frt.
Negyed évre . . . 1 frt.

MEGJELEN
minden vasárnap.

E lap szellemi részét illető
közlemények a szerkesztő-
séghez, a pénzküldemények
pedig a kiadó-hivatalhoz
küldendők.

SZENTESI LAP

VEGYES TARTALMU HETIKÖZLÖNY.

HIRDETÉSI ÁRAK:

3 hasábos petitsorért egy
szeri hirdetésnél 18 kr., 3
hasábosért 12 kr., 1 hasá-
bosért 6 kr. számítatik.

NYILTER

minden egyes sora 15 kr.

BÉLYEGDIJ

minden beiktatásnál 30 kr

Bármentetlen levelek nem
fogadtnak el.

Előfizetési felhívás

„SZENTESI LAP“

IX-ik évfolyamának III-ik évfolyamára.

Lapunk barátait fölkérjük, hogy a követ-
kező negyedévre szíveskedjenek megújítani elő-
fizetéseiket a tehetségükhöz képest közre hatni
lapunk anyagi és szellemi támogatásában.

Lapunk előfizetési ára:

Egész évre . . . 4 frt.
Félévre . . . 2 „
Negyedévre . . . 1 „

Emlékeztetésül.

Csongrád megye által a lótenyésztési juta-
lomdíjak szétosztása végett múlt évben Szentesen
megtartott lókiállításán szomorúan kellett tapasztal-
nunk, hogy általában mezőgazdasággal foglal-
kozó megyénk területéről nem lett kiállítás anyyi
és oly szép és alkalmas ló, megannyi között a
miniszterium által kitűzött nagyon is szerény
jutalomdíj szétosztható lett volna. Különösen
pironkodva kellett tapasztalunk azt, hogy bár
a ló bemutatás itt városunkban történt, a szente-
siek részéről távolról sem lett anyyi ló kiállítva,
mint Hód-Mező-Vásárhely részéről, minek ered-
ménye az lett, hogy isten őrzötté, hogy szentesi
ló után is adtak talán harmad vagy negyed
rendű jutalomdíjat.

Valóban ezen kiállításon szerzett tapasztalat
megdöbbenhetne bennünket, ha sikertelenségé-
nek az volna oka, hogy ezen buza terméséről
világszerte híressé vált vidéken, a mezőgazda-
ságnak legfontosabb ágát, a lótenyésztést annyira

elhanyagolják, hogy ha akarnának is, nem tud-
nának annyi szép és alkalmas lovat kiállítani,
mennyi között a 4-5 rendből álló miniszteria-
lis jutalomdíj szétosztható volna.

Hála istennek, ennél előbb állunk; sőt me-
gyénk mezőgazdasági viszonyait tekintve, azt
örömmel konstatálhatjuk, hogy nálunk az utóbbi
években a lótenyésztésre kiváló gondot kezd-
nek fordítani, minek szemmel látható öröndetes
eredménye az, hogy megyénknek különösen a
tiszántuli (nekünk innen) részén ma már alig
találunk embert, kinek kocsija előtt, apró táplá-
latlan lovak vánszorognának.

A tavali lókiállítás sikertelenségének oka
tehát nem a lótenyésztés terén való hátramarad-
ottságunkban keresendő, hanem azon példát-
lan közönyösségben, melylyel fogad és néz
gazdaközönségünk minden még önérdékében in-
dult mozgalmat is s így ezen évenként rendez-
tetni szokott lókiállítást is, melylyel a minisz-
terium azt szándékozik elérni, hogy a kiosztott
jutalomdíjak által a lótenyésztők ösztönöztesse-
nek jobb és szebb lovak nevelésére.

Jól tudjuk mi azt, hogy ami mezőgazdánk
nem a versenynyel kilátásba helyezhető juta-
lomdíj elnyerhetése reményében igyekeznek;
mert valóban igyekeznek is szép, jó és erős
lovakat nevelni; hanem mert nálunk apró, gyenge
lovak kidőlnek a tendely elől. Tehát ezen vidék
közlekedési terhe utálja a gazdát oda, hogy nagy
és erős lovakat neveljen, s igyekeznek szép lo-
vakat nevelni azért, mert igen helyesen belátják
gazdáink azt, hogy mégis egészen más az a
gazdára nézve, hogy ha egy három éves csikó-
ért 50-60 frt. helyett 3-4 száz forintot kap.
Nálunk tehát a jutalomdíj elnyerhetésének re-
ménye kevés befolyással van és volt eddig a

lótenyésztőre. Ezt mutatta a tavali lókiállítás
iránt tapasztalt közönyösség is.

Az a kérdés most már, hogy helyes-e, hogy
gazdáinkat otthon tartja a sutban a közönyös-
ség, ahelyt, hogy ha van, elvinnék lovakat a
lókiállításra? — Nem helyes biz az és magának
a lótenyésztőnek van hátrányára; először mert,
ha megérdemelné is, nem részesül a jutalom-
díjban, másodsor; mert nem igyekszik nevét
megismertetni azokkal, kik szép és jó lovakat
szoktak venni és meg is fizetik annak becsüle-
tesen az árát, s így ha eladni való ló van,
nem ritkán cigány veszi meg tőle fele áron.

Ma már ilyen életmóddal nem lehet meg-
élni, akinek szép és jó portékája van, piacra
kell azt vinni, mutogatni, s csakis így öltik az
szemébe annak, ki venni akar.

A lókiállításán kitüntetett lovakat nem rit-
kán ott azonnal a gazda által nem is remélt
árakon megveszik. A tenyésztőnek pedig az a
célja, hogy jószágát jó áron eladja. miéért tehát
visszatartani gazdáinknak magokat a lókiállítás-
ból, hol nem ritkán példátlanul jó vásár kínál-
kozik.

Ez évben a lókiállítás Hód-Mező-Vásár-
helyen lesz és pedig szept. 16-án.

Annak idejében akartuk ezen körülményre
fölvívni gazdáink figyelmét, annyival inkább,
mert ezen alkalommal az állam egy éves mén-
csikót is fog a kiállításon vásárolni.

Még két egész hónap van hátra, addig azok,
kiknek jól fejlett csonttal bíró tenyészkancaik
és jól indult egy éves méncsikójok van, okosan
teszik, ha gondot fordítanak rájuk és elmennek
a kiállításra. Az egy éves méncsikókkal itt jó
vásárt lehet csinálni.

TÁRCA.

A mai élet.

— REGÉNY. —

Irta: S. F.

Julia már egy hetet töltött a várható uradalom-
ban. A szép nő ügyes színész volt, könnyen bele ta-
lálta magát s jól is tudta adni bárónői szerepét. —
Ez életváltozás tetszett a szép nőnek, boldog volt, fe-
ledte szüleit, ferjét és Bélát, ha rá gondolt is, úgy
tetszett neki mintha régen igen régen történt volna
vele hogy szülőföldre helyett a nagy világot választaná
honává, Gyurka báró ott térdelt egész napokon át
lábai előtt, s lecsókolá everlasztin cipőcskőjéről a port.
Körülötte cselédcsereg mozgott, kik parancsára vártak.
Julia fantasztikus lelke mintha célját érte volna, boldog
megelégedéssel nézte a körülötte történeteket.

Bárónéként tisztelék mindenki a szolgálták, hize-
legtek neki, ez tette Juliát boldoggá. Bár Gyurka bá-
rót nem szerető, örömmel nézett rá, mert ő volt a
nap, kinek állása fénye ragyogta őt körül.

Első két napon melyet Várháton töltött, a kas-
tély szobáinak berendezésével foglalkozott, mindent
az ő kedve szerint tettek ide és oda. Ez az otthonos
érzet, bízár modor, meglepte Gyurka bárót, de legjob-
ban csodálkozott ezen Cirus ur, ugyannyira, hogy
maga is kezdte hinni, hogy ez a nő hitese neje a bá-
rónak. Julia megjelenése imponált az uradalom tisztai
személyzete előtt is. Az utolsó cseléd is a szép báró-
nőről beszélt, lelkesedve emlékezett meg róla mindenki,
szívességet mutatott, s leereszkedő volt a kastély nő-

cselédeikhez, kik ha érhették, még ruháját is megcsó-
kolák. Egy tündéralom volt ez az élet Juliára nézve.

Harmadnap a kastély előtt elterülő diszkertet
járta be Gyurka báró kíséretében. Egy hét múlva
otthon volt Várháton egészen. S mint Gyurka báró
ígérte neki, „urnője“ lett egy uradalom tiszt és cseléd
személyzetének, kik intését lesik.

— Nyáron csak szép és kedves itt az élet, mondá
Julia egy napon a bárónak; de mit fogunk tenni télen,
midőn a hideg a falak közé szorít bennünket?

— Nekem télen még inkább tetszik itt az élet,
vadászatokat rendezünk, lovaglunk, s ha haza térünk,
ön asszonyom a kandalló mellé ül és lábai elé tér-
delve mesélek önnek. — Oh bizza rám sorsát asszo-
nyom, gondom lesz rá, hogy életét egy edes boldog
álommá varázsoljam.

Julia megcsókolá a lábai előtt térdelő báró hom-
lokát. — Oh ön jó uram!

— S ön imádatos asszonyom.

— Apropos! kiállított és ugrott föl egyszerre Julia,
ön nekem lovaglásról beszél. Vannak önnek erre al-
kalmas lovak?

— Van asszonyom.

— Derék! tapsolt boldogan kacagva a szép nő,
ugy lovaglunk.

— Ön tud lovagolni asszonyom? kérdé a báró.

— Még nem próbáltam; de ez nem gátolja, hogy
ki ne lovagoljunk, csak szereltesse föl kérem a lovakat.

— De asszonyom, ha még nem lovagolt?

— Nos?

— Szerencsétlenség adhatja elő magát.

— Ne féljen semmit uram. Lássá a bárónői sze-
repbe is bele találom magamat. Épen ön mondá, hogy

tagadja, hogy egyszerű körben, kis városban nevel-
kedtem. Legyen nyugodt, nekem sikerül minden.

— Ön rendkívüli lény asszonyom, azt már én
sokszor mondtam; de a ló, ha megtalál ugriani?

— Legyen nyugodt uram és nyergeltesse.

Gyurka báró nyergeltetett, Julia pedig a kastély
ruhatárából kiválasztott egy fekete bársony lovagló
ruhát és öltözködni kezdett.

— Micsoda? ön feketébe akar öltözni? kérdé
Gyurka báró, mikor a lovak felnyergelése iránti pa-
rancs megadása után a szobába visszatért. — Ez az
öltözköz nem önnek való asszonyom, van itt egy veres
bársony, épen az ön testéhez illő leendő, azt vegye rá.

— Láttam; több helyt kirágtá a moly.

— Mindegy, kérem az önnek jobban fog illeni.

Julia engedelmességet, felvette a veres bársony
lovagló ruhát, melyben valóban királynői módon nézett ki.

A nap már hanyatlani kezdett. A lovak fel vol-
tak nyergelve s ott vártak a kastély előtt.

Julia örömtől reszketve közeledett a lóhoz, ke-
zében lovagostorával suhogtatott. Még soha nem ült
lovon; de azért nem kérdé, hogy a ló nem szilaj-e.

Olyan szilaj ugy sem volt, mint az ő lelke.

Egy darab cukrot hozott lovának, azt előbb ennek
szájába tette s aztán megsimogató nyakát; majd kicsi
lábcsakait a báró tenyerébe tette, a nyeregbe ült. A ló
szeliden állt, mint egy bárány; Julia délcegen ült rajta,
mintha a nyeregben született volna.

Mig a báró lovára ült, addig Bandi kocsis ott
állt Julia lóva mellett. — A kocsis sápadtan nézett
Julia veres bársony ruhájára, mintha bizonyos emlé-
keket költött volna föl benne a ruhának látása.

— No rajta, induljunk! kiállított a báró, megszo-
ritá és egyet szökött a ló alatta.

